

N:o 10.

Af Herr J. E. Wikstèn: Om förändrad lydelse af 23 § i gällande brännvinsförsäljningslag.

Vid 1882 års riksdag väcktes af Herr Hans Andersson i Bringåsen motion (N:o 87) om inskränkning i brännvinsutskänkningsrörelsen vid läger eller der trupp eljest är sammandragen. Samma motion blef af dåvarande Bevillnings-Utskott afstyrkt samt af Första Kammaren afslagen, men deremot af Andra Kammaren bifallen. Samme motionär förnyade sistlidne riksdag (motion N:o 9) sitt berörda förslag, uti hvilket då hade instämt 19 af Andra Kammarens ledamöter. Då varande Bevillnings-Utskott fann skäl i hufvudsak tillstyrka motionen och blef samma Utskotts betänkande af Andra Kammaren utan diskussion godkänt; hvar emot Första Kammaren detsamma afslog med 54 röster mot 25.

Ehuru förslaget således föll genom Första Kammarens beslut, visar dock den diskussion, som der fördes, att förslaget äfven inom samma Kammarerönt betydliga sympatier. Denna omständighet i förening med den enhällighet, hvarmed Andra Kammaren sistlidna år gillade Utskottets betänkande, manar mig att ånyo draga frågan under Riksdagens handläggning.

Då lagstiftaren funnit nödigt förbjuda minuthandel med eller utskänkning af brännvin inom $\frac{1}{8}$:dels mil från det ställe, der auktion, marknad, torgdag, mönstring af beväringmanskap etc. eger rum, synes äfven konsekvensen fordra, att soldaten och beväringssynglingen befriades från de frestelser, som lättheten att inom läger erhålla brännvin medför; helst erfarenheten visat, att förbud för utskänkning af brännvin inom kaseraner etc. verkat i allo välgörande. De kommuner, inom hvilkas gränser lägerplats finnes, torde väl äfven böra likställas med andra kommuner i

afseende å rätten att bestämma om, huruvida bränvinsutskänkning inom deras område skall ega rum. Det kan också med goda skäl framhållas, att om någonsin en ny härordning med ökade öfningar skall kunna vinna framgång, bör den stötestenen, som otvifvelaktigt förefinnes i kroglifvet vid våra öfningsläger, i sedlighetens intresse på förhand undanrödjas. I öfrigt får jag åberopa de motiv, som finnas intagna i sistlidna års Bevillnings-Utskotts betänkande N:o 1 och derföre i likhet med samma Utskotts utlåtande N:o 3 vördsamt hemställa,

att § 23 i gällande bränvinsförsäljningslag måtte er-
hålla följande förändrade lydelse: »Vid helsobrunn
eller badort, på passagerarefartyg, eller der värdshus-
rörelse af annan anledning kan för någon del af året
tillfälligtvis vara af omständigheterna påkallad, dock ej
vid läger eller der trupp eljest är för flera dagar sam-
mandragen, må för kortare tid än år rättighet till
bränvinsutskänkning meddelas af Konungens Befall-
ningshafvande, när vederbörande derom gjort anmälan»
o. s. v.

Stockholm den 24 Januari 1884.

J. E. Wikstèn.

Häri instämma:

<i>Jan Andersson.</i>	<i>Gunnar Eriksson.</i>	<i>N. Boström.</i>
<i>A. H. Sandström.</i>	<i>H. F. Bergström.</i>	<i>J. W. Lindh.</i>
	<i>P. O. Eriksson.</i>	